

M. D. a ostatní proti Španělsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2022 - K závazkům státu ve vztahu k ochraně osobních údajů jednotlivců

Stěžovatel: M. D. a ostatní

Žalovaný stát: Španělsko

Číslo stížnosti: 36584/17

Datum: 28.06.2022

Článek Úmluvy: čl. 10
čl. 8

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: ochrana osobních údajů, politické nebo jiné smýšlení, respektování soukromého života, svoboda projevu/sdělovací prostředky, účinné vyšetřování

Český právní řád: čl. 10 a 17 Listiny základních práv a svobod

Významnost: 2

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 1/2023

M. D. a ostatní proti Španělsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2022

Autorský komentář

V komentovaném rozsudku se Soud na podkladě práva na soukromý život zabýval naplněním pozitivních a negativních závazků státu ve vztahu k aktuálnímu tématu ochrany osobních údajů. Mimo jiné připomněl, že samotné uchovávání údajů týkajících se soukromého života jednotlivce představuje zásah ve smyslu čl. 8 Úmluvy a dále že údaje odhalující politické názory patří do zvláštních kategorií citlivých údajů požívajících zvýšené úrovně ochrany. Ve vztahu k projednávané věci pak dospěl k závěru, že již pouhá existence dokumentu obsahujícího osobní data jednotlivců, který byl vytvořen policejním orgánem za situace, kdy takový postup nebyl předpokládán vnitrostátním právem, znamenala porušení práva na respektování soukromého života.

Postupu vnitrostátních orgánů vytkl Soud především právě skutečnost, že španělská policie přikročila k vypracování interního dokumentu obsahujícího osobní údaje stěžovatelů bez zákonného důvodu. U stěžovatelů totiž v té době neexistovalo důvodné podezření, že se dopustili či v budoucnu dopustí trestného činu. Soud dále zdůraznil, že orgány veřejné moci použily osobní údaje stěžovatelů k jinému účelu, než který odůvodňoval jejich shromažďování, když tyto pocházely z policejní databáze vzniklé za účelem vydávání a správy španělských dokladů totožnosti.

Z uvedeného lze dovodit jisté mantinely, které Soud ukládá státům a jejich orgánům při zacházení

s osobními údaji jednotlivců. Anotované rozhodnutí tak jistě bude přínosné nejen pro orgány státní moci v rámci jejich činnosti, ale i pro soudy v rámci posuzování, zda při zacházení s osobními údaji jednotlivců veřejné orgány nepochybily.

(Zpracovali Mgr. Bc. Anna Skrášková a JUDr. Pavel Simon)

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatelé, 20 soudců působících v Katalánsku, podepsali v únoru 2014 manifest, v němž vyjádřili svůj právní názor ve prospěch práva katalánského lidu na rozhodnutí o vztahu se španělským státem. V březnu 2014 zveřejnily španělské celostátní noviny článek s titulkem „Spiknutí třiatřiceti separatistických soudců“, který obsahoval fotografie a osobní údaje stěžovatelů jako jejich jména, pracovní zařazení či komentáře o jejich politických názorech. Podle stěžovatelů pocházely tyto fotografie a podrobnosti z databáze španělské policie, která obsahovala identifikační údaje všech španělských občanů nezbytné pro vydávání a správu španělských dokladů totožnosti (dále v textu jako „policejní identifikační databáze“). Před vnitrostátními soudy se prokázalo, že s uvedenými informacemi byla vypracována zpráva ze strany policejního orgánu.

Na základě oznámení stěžovatelů zahájil vyšetřující soudce, jenž ve španělsku plní roli typickou pro státní zastupitelství v jiných zemích, vyšetřování. Řízení však zastavil s tím, že k trestnému činu došlo, ale nelze určit, kdo jej spáchal. Odvolací orgán, Audiencia Provincial Madrid, s postupem vyšetřujícího soudce nesouhlasil. Podle něj totiž nebyla vynaložena veškerá nezbytná péče k získání potřebných informací, neboť, mimo jiné, nebyla pořízena výpověď policejního úředníka, který vytvoření zprávy nařídil a který byl jejím přímým adresátem. Vyšetřující soudce následně doplnil výpovědi některých osob, nikoliv však dotčeného policejního úředníka, a věc na základě stejného odůvodnění zastavil. Dalšímu odvolání stěžovatelů již Audiencia Provincial Madrid nevyhověl. Konstatoval, že nebyly předloženy žádné informace, které by umožnily přičíst předmětný trestný čin osobám, jejichž výpovědi byly pořízeny, ani které by nasvědčovaly tomu, že dotčený policejní úředník stál za únikem informací o stěžovatelích nebo že by umožnil šíření fotografií stěžovatelů obsažených v policejní identifikační databázi. Současně uvedl, že pokud obsah spisu skutečně unikl, dotčený policista by se nedopustil trestného činu.

V mezích byla se stěžovateli na popud jisté španělské odborové organizace příslušným španělským orgánem správy soudnictví zahájena kárná řízení. Tato však byla následně zastavena a žádné sankce nebyly uděleny.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČL. 8 ÚMLUVY

26. Stěžovatelé namítali, že došlo k porušení čl. 8 Úmluvy, a to zaprvé tím, že policie bez jakéhokoli právního důvodu vypracovala o každém ze stěžovatelů (jakožto signatářů výše uvedeného manifestu) zprávu s použitím fotografií získaných z policejní identifikační databáze, a zadruhé tím, že tato zpráva unikla do tisku; konečně brojili proti zveřejnění svých fotografií v novinách. Článek 8 zní takto:

Článek 8

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského

blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

A. Přijatelnost

(...)

32. Pokud jde o tvrzené porušení čl. 8 v důsledku zveřejnění fotografií stěžovatelů v novinách La Razón, Soud konstatuje, že zveřejnění fotografií a novinového článku o stěžovatelích bylo výhradní odpovědností novin, které fotografie získaly a na základě posouzení jejich zpravodajské hodnoty se rozhodly je zveřejnit a připravit článek o veřejném manifestu podepsaném stěžovateli.

33. Neexistuje však žádný záznam o tom, že by stěžovatelé podali proti novinám občanskoprávní žalobu a v jejím průběhu namítali, že zveřejněním jejich fotografií bylo porušeno jejich právo na ochranu jejich podoby ...

34. V tomto ohledu, jak zdůraznila vláda, měli stěžovatelé možnost podat občanskoprávní žalobu proti vlastníkovině novin a domáhat se nápravy případného porušení jejich práva na ochranu jejich podoby. Jelikož tak neučinili, podali stížnost k Soudu, která nebyla nejprve přezkoumána žádným vnitrostátním soudním orgánem.

(...)

36. Stížnost na zveřejnění fotografií stěžovatelů v novinách tak musí být prohlášena za nepřijatelnou podle čl. 35 odst. 1 a 4 Úmluvy, neboť stěžovatelé nevyčerpali dostupné vnitrostátní prostředky nápravy.

B. Věcné posouzení

(...)

2. Posouzení soudu

(a) Obecně

(i) Negativní závazky podle čl. 8

52. Hlavním účelem čl. 8 je ochrana před svévolným zasahováním veřejné moci do soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence jednotlivce. Tento negativní závazek je Soudem označován za základní cíl čl. 8 (viz rozsudek ze dne 27. 10. 1994, Kroon a ostatní proti Nizozemsku, č. 18535/91, bod 31). Pokud se případ týká negativního závazku, musí Soud posoudit, zda byl zásah v souladu s požadavky odst. 2 čl. 8 - tedy v souladu se zákonem, sledující legitimní cíl a nezbytný v demokratické společnosti (viz rozsudek ze dne 22. 2. 2018, Libert proti Francii, č. 588/13, body 40 a 42).

53. Zjištění, že předmětné opatření nebylo „v souladu se zákonem“, postačuje k tomu, aby Soud konstatoval, že došlo k porušení čl. 8 Úmluvy. Není proto nutné zkoumat, zda daný zásah sledoval „legitimní cíl“ nebo byl „nezbytný v demokratické společnosti“ (viz rozsudek ze dne 8. 4. 2003, M. M. proti Nizozemsku, č. 39339/98, bod 46).

54. Při určování, zda osobní informace uchovávané orgány zahrnují nějaké aspekty „soukromého života“, musí Soud náležitě zohlednit konkrétní kontext, v němž byly dotčené informace zaznamenány a uchovávány, povahu záznamů, způsob, jakým jsou tyto záznamy používány a

zpracovávány, a výsledky, které mohou být získány (viz rozsudek velkého senátu ze dne 4. 12. 2008, S. a Marper proti Spojenému království, č. 30562/04 a 30566/04, bod 67).

55. Soud v minulosti rozhodl, že samotný fakt uchování údajů týkajících se soukromého života jednotlivce představuje zásah ve smyslu čl. 8 (viz rozsudek ze dne 26. 3. 1987, Leander proti Švédsku, bod 48). Následné použití uložených informací nemá na toto zjištění žádný vliv (viz rozsudek velkého senátu ze dne 16. 2. 2000, Amann proti Švýcarsku, č. 27798/95, bod 69). Soud opakuje, že je důležité omezit použití údajů na účel, pro který byly zaznamenány (viz rozsudek S. a Marper, citovaný výše, bod 103). Údaje odhalující politické názory patří do zvláštních kategorií citlivých údajů, které požívají zvýšené úrovně ochrany (viz rozsudek ze dne 24. 1. 2019, Catt proti Spojenému království, č. 43514/15, bod 112).

(ii) Pozitivní závazky podle čl. 8

56. Ačkoli základním cílem čl. 8 je chránit jednotlivce před svévolnými zásahy ze strany orgánů veřejné moci, nenutí stát pouze zdržet se takových zásahů: kromě tohoto negativního závazku mohou existovat i pozitivní povinnosti vyplývající z potřeby zajistit účinné respektování soukromého života (viz rozsudek ze dne 24. 2. 1998, Botta proti Itálii, bod § 33).

57. Soud proto musí zjistit, zda vnitrostátní orgány přijaly nezbytná opatření k zajištění účinné ochrany práva stěžovatele na respektování jeho soukromého života a korespondence [viz rozsudek ze dne 17. 7. 2003, Craxi proti Itálii (č. 2), č. 25337/94, body 73 a 74].

58. Pokud jde o závažné činy, pozitivní povinnost státu chránit fyzickou nebo morální integritu jednotlivců podle čl. 8 se může vztahovat i na otázky týkající se účinnosti trestního vyšetřování (viz rozsudek ze dne 10. 1. 2019, Khadija Ismayilova proti Ázerbájdžánu, č. 65286/13 a 57270/14, bod 115).

59. Aby bylo vyšetřování považováno za „účinné“, mělo by v zásadě vést ke zjištění skutkového stavu věci a k identifikaci a potrestání pachatelů. Nejedná se o povinnost dosažení určitého výsledku, ale o povinnost provedení příslušných úkonů (viz rozsudek ze dne 5. 12. 2017, Alković proti Černé Hoře, č. 66895/10, bod 65).

60. Při zkoumání účinnosti vyšetřování trestných činů v kontextu pozitivních závazků vyplývajících mimo jiné z čl. 8 Úmluvy Soud v minulosti použil test „závažné vady“. V rámci tohoto testu je úkolem Soudu určit, zda údajné nedostatky ve vyšetřování měly natolik závažné vady, že představují porušení pozitivních závazků žalovaného státu podle čl. 8 Úmluvy (viz rozsudek velkého senátu ze dne 12. 11. 2013, Söderman proti Švédsku, č. 5786/08, bod 90).

(b) Aplikace na projednávanou věc

(i) Pokud jde o existenci policejní zprávy

61. Soud konstatuje, že neexistuje žádné vnitrostátní právní ustanovení, které by odůvodňovalo vyhotovení policejní zprávy o občanech v případě, že neexistovaly žádné indicie, že by mohli spáchat trestný čin nebo se podíleli na přípravných krocích nezbytných pro spáchání trestného činu.

62. Zpráva z 18. 2. 2014 zmiňovala skupinu asi pětadvaceti katalánských aktivně profesně činných soudců, kteří se chystali zveřejnit manifest na obranu zákonnosti konzultace o svrchovanosti, jež byla naplánována na 9. 11. 2014. Zpráva identifikuje údajného „hlavního propagátora a nejaktivnějšího autora“. Obsah zprávy se týká „třiceti čtyř soudců [jueces a magistrados], kteří vykonávají své funkce v Katalánsku“, a obsahuje fotografii každého z nich, jejich adresy, jejich pracovní zařazení a v některých případech i poznámky týkající se například jejich členství v profesních sdruženích a účasti

na odborných seminářích.

63. Podle vnitrostátních soudů se údaje obsažené ve zprávě skládají z osobních údajů, fotografií a některých profesních informací (částečně získaných z policejní identifikační databáze). Údaje týkající se některých stěžovatelů se navíc týkají jejich politických názorů.

64. S ohledem na výše uvedené okolnosti, jelikož zásah do soukromého života stěžovatelů nebyl v souladu s žádným vnitrostátním zákonem a orgány veřejné moci použily osobní údaje k jinému účelu, než který odůvodňoval jejich shromažďování, dospěl Soud k závěru, že samotná existence předmětné policejní zprávy, která byla vypracována ve vztahu k osobám, jejichž chování nenaznačovalo žádnou trestnou činnost, představuje porušení čl. 8.

(ii) Pokud jde o únik informací do tisku a následné vyšetřování

65. Je nesporné, že fotografie stěžovatelů, které byly zveřejněny v novinách, pocházejí z policejní databáze, k níž měly přístup pouze orgány. I když způsob, jakým tyto fotografie unikly, nebyl vnitrostátním vyšetřováním zjištěn, neexistuje jiné vysvětlení než to, že orgány umožnily takový únik, čímž byla založena odpovědnost žalovaného státu. Když k takovému nezákonnému zveřejnění došlo, pozitivní závazek obsažený v účinném respektování soukromého života znamenal povinnost provést účinné vyšetřování s cílem zjednat v rámci možností nápravu (viz výše citovaný rozsudek Craxi, bod 74).

66. Při počátečním vyšetřování případu vyšetřující soudce [*juez instructor*] řízení ukončil, protože podle jeho názoru, ačkoli údajné skutečnosti představovaly trestný čin, nebylo možné zjistit osobu či osoby, které čin spáchaly. V tomto počátečním řízení, po odvolání podaném stěžovatelem, *Audiencia Provincial* rozhodl, že nebyly provedeny všechny nezbytné kroky, aby bylo možné řízení ukončit z důvodu, že nebylo možné identifikovat osobu, která trestný čin spáchala. *Audiencia Provincial* proto považoval za „relevantní“ provést další vyšetřovací opatření, jako vyslechnout vrchního policejního ředitele v Barceloně [*Jefe Superior de Policía de Barcelona*], který nařídil vypracování výše uvedené zprávy o stěžovatelích a který byl adresátem zprávy, jejíž obsah později unikl do tisku.

67. Vyšetřující soudce znovu zahájil vyšetřování a vyslechl další svědky, ale nepovažoval za vhodné předvolat ke svědectví vrchního policejního ředitele v Barceloně a řízení ukončil ze stejných důvodů jako dříve. Poté, co se stěžovatelé odvolali, *Audiencia Provincial* potvrdil rozhodnutí vyšetřujícího orgánu a rozhodl, že výpověď vrchního policejního ředitele nemohla být relevantní, neboť neexistovaly žádné důkazy o tom, že by se podílel na vyšetřovaných trestných činech, a že jeho jednání by v každém případě představovalo nanejvýš pouze přestupek.

68. Agentura pro ochranu osobních údajů [*La Agencia de Protección de Datos*] provedla na žádost stěžovatelů technické šetření ohledně použití jejich údajů po skončení trestních řízení ... Z dokumentů poskytnutých Soudu však není patrné, že by vyšetřující soudce během trestního vyšetřování využil možnosti požádat Agenturu o zjištění relevantních skutečností. Soud konstatuje, že vrchní policejní ředitel v Barceloně byl, jak je uvedeno v soudních rozhodnutích, přímým adresátem zprávy vypracované o stěžovatelích, jejíž určitý obsah (zejména fotografie stěžovatelů) následně unikl do novin *La Razón*. Sám *Audiencia Provincial* při rozhodování o prvním odvolání stěžovatelů proti zamítnutí věci uvedl že „by bylo relevantní vyslechnout [vrchního policejního ředitele v Barceloně] v jeho postavení přímého adresáta“ zprávy.

69. S ohledem na okolnosti případu se Soud domnívá, že aby bylo vyšetřování dostatečné, bylo nezbytné, aby vyšetřovatelé získali výpověď osoby, která byla přímým adresátem zprávy a která byla odpovědná za osoby, které měly přístup do policejní identifikační databáze a shromažďovaly údaje a fotografie stěžovatelů, neboť, bez ohledu na její trestní nebo kárnou odpovědnost, by její výpověď

napomohla identifikaci osob odpovědných za předmětné trestné činy.

70. S ohledem na výše uvedené Soud není přesvědčen o tom, že bylo provedeno účinné vyšetřování, aby byly zjištěny okolnosti, za nichž novináři získali přístup k fotografiím stěžovatelů, a aby byly popřípadě sankcionovány osoby odpovědné za vzniklé nedostatky.

71. Neprovedení určitých vyšetřovacích opatření ze strany dotčených soudních orgánů, která by s největší pravděpodobností byla užitečná pro vyšetření skutečností případu a která by mohla napravit zásah do práv stěžovatelů, proto musí být považováno za nesplnění pozitivních závazků žalovaného státu podle čl. 8 Úmluvy (viz Alković, citovaný výše, bod 65).

72. Soud proto dospěl k závěru, že došlo k porušení čl. 8 Úmluvy.

(...)

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČL. 10 ÚMLUVY

73. Stěžovatelé namítali, že došlo k porušení čl. 10 Úmluvy, neboť podpisem manifestu vyjádřili své názory ohledně právního sporu a po zveřejnění novinového článku proti nim bylo zahájeno kárné řízení ... Článek 10 zní takto:

Článek 10

„1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.

Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“

Přijatelnost

(...)

2. Posouzení soudu

(a) Obecně

79. Soud připomíná, že zásah do práva na svobodu projevu může obsahovat širokou škálu opatření, obvykle „formality, podmínky, omezení nebo sankce“ (viz rozsudek velkého senátu ze dne 28. 10. 1999, Wille proti Lichtenštejnsku, č. 28396/95, bod 43).

80. Při zjišťování, zda došlo či nedošlo k zásahu do práva na svobodu projevu, se není třeba zabývat kvalifikací provedenou vnitrostátními soudy (viz rozsudek ze dne 17. 7. 2008, Yilmaz a Kılıç proti Turecku, č. 68514/01, bod 58).

81. Ve věcech týkajících se kárných řízení nebo odvolání či jmenování soudců Soud při zjišťování, zda opatření, která stěžovatel napadá, představovalo zásah do výkonu stěžovatelovy svobody projevu, nejprve určuje rozsah opatření tím, že na něj nahlíží v kontextu skutkových okolností daného případu a příslušné právní úpravy (viz rozsudek velkého senátu ze dne 23. 6. 2016, Baka proti Maďarsku, č. 20261/12, bod 140).

82. Soud zkoumá případ od případu situace, které mohou mít omezující dopad na užívání svobody projevu. Má za to, že pouhé tvrzení, že napadené opatření mělo „odrazující účinek“, aniž by bylo objasněno, ve které konkrétní situaci k takovému účinku došlo, nepostačuje k tomu, aby se jednalo o zásah dle čl. 10 Úmluvy (viz rozsudek ze dne 12. 11. 2019, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft a ostatní proti Švýcarsku, č. 68995/13, bod 72).

(b) Aplikace na projednávanou věc

83. Z důvodů uvedených níže Soud nemůže přijmout argument, dle něhož byli stěžovatelé za podpis manifestu postiženi, čímž došlo k porušení jejich svobody projevu.

84. Stěžovatelé tvrdí, že byli za podpis manifestu vystaveni kárnému řízení. Soud konstatuje, že ač je pravdou, že proti stěžovatelům byla zahájena kárná řízení, existují dvě okolnosti, na základě kterých je třeba jejich stížnost zamítnout.

85. Zaprvé je třeba zdůraznit, že řízení byla výsledkem stížnosti odborové organizace (známé jako „*Manos Limpias*“), tato řízení nebyla zahájena z moci úřední žádným orgánem veřejné moci. To znamená, že Generální rada soudnictví [*Consejo General del Poder Judicial*], jakožto řídicí orgán soudnictví, nikdy nepovažovala podpis manifestu ze strany stěžovatelů za relevantní skutečnost pro to, aby na to jakkoli sama z moci úřední reagovala. Teprve poté, co oprávněná třetí strana nahlásila jednání stěžovatelů, souhlasila Rada na základě zákonného imperativu se zahájením kárných řízení.

86. Ještě důležitější, s přihlédnutím k řadě provedených řízení, je jejich výsledek a odůvodnění ze strany Generální rady soudnictví. Po provedení kárných řízení bylo konstatováno, že by měla být ukončena, neboť stěžovatelé podepsali manifest v rámci oprávněného výkonu svobody projevu, a proto by neměly být uloženy žádné sankce.

87. Po tomto prvotním rozhodnutí podala odborová organizace ... odvolání ke Stálému výboru [*Comisión Permanente*] Generální rady soudnictví. Toto odvolání bylo zamítnuto s odůvodněním, že Generální rada soudnictví se opět domnívala, že myšlenky, které stěžovatelé v manifestu vyjádřili, představují výkon jejich svobody projevu a že, aniž by tím byla dotčena jiná posouzení, by neměly být důvodem k uložení kárných opatření signatářům.

88. Soud konstatuje, že ze strany orgánů veřejné moci nedošlo ve vztahu ke stěžovatelům k žádné represí a že k zásahu ze strany řídicího orgánu soudců došlo výhradně na základě stížnosti třetí strany.

89. Kromě toho, jak vláda objasnila ve svých připomínkách, stěžovatelé pokračovali ve svých profesních kariérách a byli povýšeni obvyklým postupem Generální rady soudnictví, bez jakékoli újmy vyplývající z jejich účasti na uvedeném manifestu.

90. Z pouhé skutečnosti, že proběhla kárná řízení, tedy nelze dovodit žádný druh sankce nebo odrazujícího účinku, a to vzhledem k jejich výsledku a také ke skutečnosti, že nebyla zahájena z moci úřední Generální radou soudnictví, nýbrž v důsledku stížnosti podané třetí stranou.

91. Výše uvedené úvahy jsou dostatečné k tomu, aby Soud dospěl k závěru, že stížnost týkající se čl. 10 musí být prohlášena za nepřijatelnou jako zjevně neopodstatněná podle čl. 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

(...)

VÝROK

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ:

Prohlašuje stížnosti týkající se údajného porušení čl. 8 Úmluvy v souvislosti se zveřejněním fotografií stěžovatelů v novinách a údajného porušení čl. 10 Úmluvy za nepřijatelné;

Prohlašuje zbývající stížnosti dle čl. 8 Úmluvy za přijatelné;

Rozhoduje, že došlo k porušení čl. 8 Úmluvy, a to jak v důsledku vyhotovení policejní zprávy obsahující osobní údaje stěžovatelů, tak v důsledku úniku jejich fotografií v ní obsažených;

(...)

(Zpracovala Mgr. Bc. Anna Skrášková)